

Kamaramuzsika P. I.-nek

három tételre és

három haikura

I.

Úrbe vész felettem az égbolt.
De lényed kerek fényét
írja makacsul a szép hold;
szemed írisz-csőndjén
fürdőt vesz a nyugalom,
s lepke libbenő képe
– kezéd elmaradt érintése –
oly finom.

Úgy szeretném,
ha titkait felfejtené
a benned porladó szomorúság,
s melegedbe befészkelve
hallgatnám,
mint nyílnak a szavak
ajkad szép hajlatán.

Így volna jó,
ilyen puha rendben
mártózni veled
a végtelenben.

*Ágak a szélnek
a nevedből zenélnek
néhány ütemet.*

II.

Éveim száma? Persze,
és megannyi más,
int felém keze,
szele az elmúlás.

Hány csorba vágyon át
jutottam tehozzád,
versemben elvetél a szó,
mind, mind hiábavaló.

Mégis, mint haj és a köröm
növekszik síron túl,
magamat konokul
csak tehozzád kötöm.

*Szélben az ágak
árnyakat figurálnak.
Arcod sejtetik.*

III.

Ha csak úgy lehet, hogy nem lehet,
s ha már borul az egyszeregy
a dolgok logikáját rontva...
így üt ki lelkünk falán
a bánat penészfoltja,
s oly szótlantul, töményen,
mint bögre alján
a kávé megülő üledéke.

S mert messzire elkerül
az öröm lélekvándorlása,
éjszakánk egyre hosszabb.
Rossz van, s jön majd rosszabb:
ha játszva kötéllel,
az öröklét kísért meg. –
Nem jöttél el,
s mégcsak meg sem ígérted.

*Száradó ágak
a szél-bakóra várnak.
Múlni tanullak.*